

Inleiding

Mijn eerste boek werd uitgegeven in 1997; terwijl ik dit schrijf, is dat al bijna dertig jaar geleden, in een tijdperk dat in de boekenbranche net zo lang geleden lijkt als het stenen tijdperk. Haast niemand had toen internet. Ik had wel van e-mail gehoord, maar gebruikte het niet. Niemand in mijn omgeving trouwens. Mijn uitgever stuurde de redactionele opmerkingen en correcties per fax naar een vriendelijke boekhandelaar bij mij in de buurt, want een faxapparaat had ik ook niet. Het contact met mijn agent ging per brief of ouderwetse telefoon. Mijn manuscripten verstuurde ik als pakketpost.

Maar het mooie van die tijd was dat de fysieke boekhandels toen nog goed liepen en zelfs floreerden. In New York alleen al waren er vier uitstekende boekwinkels die in misdaadromans waren gespecialiseerd; de meeste grote steden hadden er minstens één of twee. De eigenaars waren goed thuis in het genre. Ze hielden contact

met elkaar; ze ontmoetten elkaar op speciale congressen en spraken dan over veelbelovende nieuwe auteurs.

Dankzij deze ‘boekhandelbazen’ maakte ik een goede start. Door hun prijzende woorden werd *Jachtveld* goed verkocht en zelfs een culthit onder de liefhebbers van het genre. Ik won er verschillende prijzen mee. Het was een schitterend begin van mijn schrijverscarrière.

Tegen de tijd dat *Lokaas* verscheen, mijn tweede boek, hadden al deze boekhandelbazen hun aandacht begrijpelijkerwijs verlegd naar andere veelbelovende nieuwkomers. Allemaal, op één na. De enige boekhandelbaas die *Lokaas* aanpreef, was ene Otto Penzler, eigenaar van The Mysterious Bookshop, midden in Manhattan. Zijn steun was van grote waarde. Hij genoot wereldwijde faam als boekenverzamelaar en Sherlock Holmes-expert. Hij was net zo enthousiast over *Lokaas* als over *Jachtveld* en ik was dankbaar voor zijn steun.

Otto had ook een kleine onafhankelijke uitgeverij, The Mysterious Press, en gaf een uitgebreide serie bundels met korte verhalen uit. Daarnaast had hij nog talloze andere projecten lopen. Tot zijn specialiteiten behoorden fraai gebonden uitgaven van titels die bij zijn klanten in de smaak zouden vallen. In de loop der jaren raakten we goed bevriend, ondanks zijn korte lontje en malle politieke denkbeelden. Daar stond tegenover dat hij een groot fan van de Yankees was en Mickey Mantle nog in diens hoogtijdagen had meegemaakt. Hij omringde zich met mooie vrouwen en genoot van de fijne keuken en de beste champagnes. Hij gaf blijk van een sardonisch

gevoel voor humor dat mij als Brit aansprak en was op en top een gentleman. We konden het uitstekend met elkaar vinden.

Een tijd geleden vroeg hij me of ik akkoord ging met een speciale uitgave van de boeken uit de *Reacher*-reeks. Anderen hadden me dat ook al eens gevraagd, maar ik had zo mijn bedenkingen. Veel trouwe lezers voelden zich zo aangesproken door de figuur van Reacher, dat ze alle uitgaven verzamelden. Ik wilde ze niet op kosten jagen met prijzige luxe-edities van boeken die ze al hadden. Dus ik had die voorstellen altijd van de hand gewezen.

Maar Otto had het over een speciale editie in een beperkte oplage van zo'n honderd exemplaren per titel. In zijn klantenbestand zaten genoeg welgestelde boekenliefhebbers die heel blij zouden zijn met deze uitgaven en zich de extra uitgave moeiteloos konden permitteren. Gewone lezers zouden niet gedupeerd worden. Ik ging dus akkoord.

Toen vroeg hij me of ik voor elke titel een voorwoord wilde schrijven om de uitgave extra aantrekkelijk te maken. Ik voelde me natuurlijk gevestigd dat mensen bereid waren mijn boeken in deze dure banden aan te schaffen, maar ik had niet het gevoel dat ik een literaire toelichting voor elk boek kon geven die nog iets toevoegde aan wat de lezers zelf uit het verhaal konden opmaken. Ik schrijf mijn boeken zonder vooropgezet plan, dus zonder een vaste structuur en zonder een achterliggende gedachte. Ik kon natuurlijk wel inleidingen schrijven waarin ik zou

suggereren dat mijn verhalen eigenlijk heel diepzinnig zijn, maar in feite schreef ik ze intuïtief en hoopte ik er elke keer maar het beste van.

Maar ik zag dit als een mooie kans om te doen wat eigenlijk elke auteur zou moeten doen: ik legde vast hoe het schrijfproces verliep volgens de methode van de vijf W's: wie, wat, wanneer, waar en waarom. Ik ben niet zo zelfingenomen dat ik denk dat dat van belang is, of zelfs erg interessant. Maar als betweter en boekengek ben ik altijd wel benieuwd naar dat soort achtergrondinformatie over schrijvers. En omdat wij mensen in veel opzichten op elkaar lijken, dacht ik zo dat er zeker lezers zouden zijn die wat meer over mij zouden willen weten. En zo niet, dan beschikt mijn dochter in de verre toekomst over een plankje fraai gebonden boeken met informatie over wat haar vader zoal deed en dacht door de jaren heen, en waar hij toen woonde en werkte.

Lee Child
Cumbria, 2025

Jachtveld (Killing Floor)

Het was op donderdag 18 augustus 1994 dat de directie van het Britse Granada Television in Manchester me liet weten dat mijn functie als studiodirecteur zou worden opgedoekt in het kader van de reorganisatie. Tegen Kerstmis zou ik op straat staan, ondanks mijn zeventien dienstjaren.

Ik dacht dat het niet zo'n vaart zou lopen. Ze waren zo incompetent, dat zouden ze gewoon niet voor elkaar krijgen. Begin zomer 1995 leek me waarschijnlijker. (En daar kreeg ik gelijk in: mijn ontslagdatum zou op 21 juni 1995 vallen.)

De Britse televisie zat in een negatieve spiraal, merkte ik, en dat kwam mede door dit soort bestuurders. Ik zag zo gauw geen werkmogelijkheden elders in de televisiewereld. Toch voelde ik me nog steeds thuis in de entertainmentwereld. Ik zou mijn toevlucht nemen tot een plan B, dat ik een paar jaar eerder had bedacht: ik zou een boek schrijven.

Om de naderende crisis voor te zijn, bezocht ik op vrijdag 2 september 1994 een kantoorboekhandel in Arndale Centre, een winkelcentrum in Manchester, waar ik drie notitieblokken, een potlood, een puntenslijper en een gum aanschafte. Daarmee reed ik naar huis, toentertijd in Kirkby Lonsdale, Cumbria, op zo'n 100 kilometer rijden van Manchester.

Op maandagochtend 5 september 1994 ging ik aan de eetkamertafel zitten en begon ik te schrijven. Een uur later gaf ik het eerste hoofdstuk aan mijn vrouw. 'Wat vind je, zal ik zo doorgaan?' vroeg ik.

'Ja, ik vind het erg goed,' zei ze.

Dus zo schreef ik door in de herfst en winter, thuis en op mijn werk, en in maart 1995 was het boek klaar. Maar het was niet dit boek. Of althans niet precies dit boek. De werktitel was *Bad Luck and Trouble* (die titel zou ik veel later alsnog gebruiken) en het verhaal ging over het witwassen van drugsgeld. Ongeveer een jaar eerder had ik een boek over witwassen gekocht, enkel en alleen vanwege het omslag: er zat een heus dollarbiljet onder het laminaat. In de illegale drugshandel gaat uitsluitend papiergeld om (nogal logisch), en in dit boek werd op grond van droge feiten betoogd dat de jaaromzet tweemaal de hoeveelheid contant geld in de Verenigde Staten is. Dat betekent dus dat de drugskartels een gigantisch logistiek probleem hebben. Ik berekende dat er vierduizend ton aan papiergeld moet worden verscheept naar Caribische banken, en dat tweemaal per jaar.

Mijn eerste manuscript ging over dat thema. Ik tikte het uit op de nieuwe laptop van mijn dochter, printte het met haar trage inkjetprinter en schafte een exemplaar van *The Writer's Handbook* aan, waarin ik lijsten van literair agenten vond. Ik stuurde de eerste drie hoofdstukken met begeleidende brief naar Darley Anderson. Hij schreef direct een brief terug (zo ging dat nog in 1995) en bood aan mij te vertegenwoordigen. Nadat hij het hele boek had gelezen, had hij een paar ideeën voor verbeterpunten.

Die verbeterpunten hadden vooral betrekking op het verhaal, maar ook de titel kon beter, vond Darley. Twee negatieve woorden, 'bad' en 'trouble', was wat al te somber en zou alleen de schaarse liefhebbers van het genre *noir* aanspreken. Om een breder publiek te bereiken, stelde ik toen *Killing Floor* voor, als verwijzing naar het abattoir in het verhaal (en naar een bluesnummer). De oude titel kwam in het boek voorbij in de regel '*Bad luck and trouble's been my only friend*' uit het bluesnummer 'Born Under a Bad Sign'.

Ik ging aan de slag met de suggesties en in mei 1995 was versie twee af. We gingen er samen doorheen en in juli was versie drie klaar. Daarna was het wachten tot het zomerreces in de uitgeverswereld voorbij was. In september stuurde ik mijn boek op. Ik had inmiddels al twee maanden geen inkomsten meer en mijn spaargeld slonk zienderogen.

Ik had mijn boek niet zomaar op de bonnefooi ergens heen gestuurd; Darley kende een filmagent en die wist

een redacteur bij uitgeverij Putnam in New York, David Highfill, die dit soort content zocht. En ja, David vond het een goed boek en wilde het in het fonds opnemen.

Maar dan moest er wel wat veranderen aan het verhaal. Er waren volgens hem al veel te veel boeken over drugsbendes en witwassen; de markt was overvoerd. Hij wilde mijn boek in een grote oplage en met veel tamtam uitbrengen, maar dan moest het wel over iets nieuws gaan.

Maar ik wilde *coûte que coûte* vasthouden aan het idee van de ‘geldrivier’. En het zat me mee: juist in dat jaar, 1995, zouden de VS voor het eerst in decennia nieuwe bankbiljetten krijgen. Het 100-dollarbiljet kreeg een nieuw ontwerp en de nieuwe flappen werden in omloop gebracht. De kranten schreven het ene artikel na het andere over deze verandering, die als doel had vervalsing zo goed als onmogelijk te maken. Naast oppervlakkige artikelen, waren er ook artikelen die heel diep op het onderwerp ingingen. Toen ik al die artikelen had gelezen, zag ik hoe ik het basisthema van het boek kon bewaren als ik de vorm (drugscriminelen) losliet en over vervalsers zou schrijven. Ik herschreef het boek in de herfst, ruim een jaar nadat ik eraan was begonnen. David was erg te spreken over het resultaat en op donderdag 7 december 1995 bood hij me een contract voor twee boeken aan. Mijn faillissement was op dat moment in zicht; ik had nog net genoeg geld om mijn hypotheek voor één maand te betalen.

Putnam wilde het boek in het vroege voorjaar uitbren-

gen, liefst in maart. Maar niet maart 1996, dat zou niet lukken. Verschillende redactierondes, de tekstopmaak, het coverontwerp, marketing: dat zou allemaal tijd kosten. In maart 1997 zou mijn boek uitkomen.

En zo geschiedde. Op dinsdag 17 maart, Saint Patrick's Day, verscheen mijn boek. Het omslag, ontworpen door Tafuri, was geweldig: een bloederige handafdruk op een witte achtergrond.

Mijn zestienjarige dochter Ruth had de foto van de auteur gemaakt, gezeten aan de eetkamertafel waaraan de eerste potloodversie van het boek was geschreven.

De publicatie vormt een perfect voorbeeld van hoe het vroeger idealiter ging in de boekenwereld. Mijn boek werd door lezers en boekhandelaars in de thrillerbranche tot favoriet uitgeroepen en won alle prijzen in dat genre. Er werden redelijk veel exemplaren van verkocht en daardoor was ik van mijn financiële zorgen bevrijd. Sindsdien zijn er miljoenen exemplaren van deze titel verkocht, in (momenteel) vijftig talen en in zesenegentig landen.

De eettafel heb ik van de hand gedaan toen we het huis verkochten om naar Amerika te verhuizen, maar het potlood bezit ik nog steeds. Het rust op twee haakjes op een prikbord in mijn werkkamer en herinnert me er elke dag aan hoe dit avontuur is begonnen.

Lokaas (Die Trying)

Mijn eerste boek, *Jachtveld*, was half maart 1996 klaar, maar zou pas een jaar later verschijnen. Als ik elk jaar een boek wilde uitbrengen, dan moest ik er natuurlijk ook elk jaar een schrijven. Dus in afwachting van de publicatie van mijn eerste boek, moest ik mijn tijd besteden aan mijn tweede boek. Begin april 1996 ging ik nadenken over het onderwerp van mijn tweede boek, dat uiteindelijk de titel *Lokaas (Die Trying)* kreeg.

In die tijd was ik erg geïnteresseerd in gewapende afscheidingsbewegingen in Amerika, waarvan er toentertijd nog een heleboel waren, vooral in het noordwesten. Naar mijn gevoel pasten ze in de haast paranoïde Amerikaanse politiek, die zo treffend beschreven is door Richard Hofstadter. Wat mij daarin het meest boeide, waren de mentale toeren: gebrek aan bewijs voor krankzinnige verzinsels werd juist als bewijs beschouwd, want alleen de overheid kan zó goed haar samenzweringen

verhullen. Ik las me in in dit onderwerp en daarna deed ik iets wat ik nooit meer zou doen: ik ondernam een studiereis.

Ik woonde toen nog in Engeland en vloog naar Chicago voor een bezoekje aan mijn schoonzus. Ik was al vaker in Chicago geweest en het viel me pas deze keer op dat er hier zoveel stomerijen waren. De burgers van Chicago zijn zeker erg proper, dacht ik. Mijn boek zou openen in een stomerij.

Vandaar vloog ik naar Seattle, waar ik een auto huurde (een grijze Ford Explorer, als je het wilt weten) en reed ik oostwaarts terug door de woeste Scablands van de staat Washington, via de *panhandle* van Idaho tot in Kalispell en Whitefish in Montana. Ik had mijn honorarium voor *Jachtveld* al ontvangen, maar als werkeloze was ik nog niet kredietwaardig en kreeg ik dus ook geen creditcard. Ik betaalde alles contant, inclusief de vliegtickets en de huur van de auto. (Dat was in 1996 nog vrij normaal.) Ik verbleef in motels voor twintig dollar per nacht, ik at goedkoop bij vrachtwagencafés en speelde pool in bars. Ik praatte met allerlei mensen, zoals vrachtwagenchauffeurs, strippers, boeren, smerissen en FBI-agenten. Ik vond maar liefst twee kampementen van gewapende afscheidingsbewegingen. Onderweg zag ik beren en coyotes, en goederentreinen van zo'n drie kilometer lang. Ik kon niet wennen aan de uitgestrekte woestenij, die me soms angst inboezemde. Soms reed ik vier uur zonder ook maar een tegenligger te zien.

Maar uiteindelijk was het toch meer een vakantie dan

een studiereis. Ik ontdekte niets dat ik niet al wist. De werkelijkheid week niet zo veel af van wat ik had verwacht. Ik reed terug naar vliegveld Sea-Tac, vloog weer naar huis en begon met schrijven. Het liep lekker. Ik voelde me energiek en zat vol ideeën.

De werktitel was *They the People*, een verwijzing naar separatistische groeperingen. Ik begon weer met potlood op papier (zoals ik ook *Jachtveld* had geschreven), al beschikte ik inmiddels over een eenvoudige laptop van Compaq (in New York gekocht, handje contantje). Ik was namelijk bang dat mijn stijl zou veranderen als ik zou werken met de tekstverwerker (het gratis programma Windows Write 3.1, heel geschikt voor schrijvers, vind ik nog steeds). Ik probeerde het niettemin en het bleek geen enkel probleem. Sindsdien schrijf ik dus op de computer en dat scheelt een hoop tijd bij de revisie.

Ik besloot dit tweede boek compleet anders te maken dan *Jachtveld*, maar wel zodanig dat ze beide duidelijk in een serie zouden passen. Net als acteurs kunnen ook auteurs als stereotiep worden gezien; met twee eendere boeken zou ik mijn doelgroep beperken, redeneerde ik. Als ik met *Jachtveld* de linkerzijde van het veld bespeelde, en met het volgende boek de rechterzijde, dan zou ik een breed speelveld markeren waarin ik me de komende jaren heen en weer kon bewegen.

Dus waar *Jachtveld* rechttoe, rechtaan was opgezet met de ik-figuur als verteller en een onbeduidend provinciestedje als setting, waren er in mijn tweede boek meerdere vertellers met verschillende perspectie-

ven. Hooggeplaatste figuren uit het Witte Huis en het FBI- hoofdkwartier vertegenwoordigden de onbeperkte macht van de staat en vormden een mooi tegenwicht voor de verdorven zienswijze van de separatisten. Met dit plan maakte ik goede vorderingen. In afwachting van mijn eerste publicatie had ik trouwens toch niet veel omhanden.

Er speelden toen nog twee andere kwesties: een korte, acute kwestie en een slepende zaak. Allereerst had ik op 22 mei 1996 (mijn vaders 72ste verjaardag, vandaar dat ik de datum nog weet) een gesprek met de Engelse uitgeverij Transworld. Ik kwam langs op de terugweg van een bezoekje aan Londen en twee weken later (29 mei) boden ze me een contract voor twee boeken aan. *Jachtveld* en het onderhavige boek. Transworld is sindsdien mijn Britse uitgever. Mijn agent verkocht intussen de rechten aan Nederland, Duitsland en Japan; de eerste van 97 landen. Daar hoefde ik verder niets voor te doen.

De slepende kwestie was het gesteggel met Putnam over de titel, *Killing Floor*. Bij Putnam (en in mindere mate ook bij Transworld) waren ze bang dat een boek met ‘*killing*’ in de titel vrouwelijke lezers zou afschrikken, terwijl het personage Jack Reacher juist wel bij vrouwen in de smaak zou vallen. (Het merkwaardige is dat ik kortgeleden hoorde dat filmproducenten ook twijfels hadden over deze titel; ze zijn dolenthousiast over het boek, maar ja, een film mag absoluút niet *Killing Floor* heten. Vraag me niet waarom niet.)

Enfin, er ging een heleboel tijd verloren met nadenken

over andere titels. Ik heb nog een paar lijstjes met tientallen ideeën, het ene nog idioter dan het andere. Maar uiteindelijk bleef het toch *Killing Floor*, en de verkoopcijfers waren zeker niet slecht.

En toen... kreeg Putnam twijfels over *They the People*. Had ik nog een ander idee voor een titel? Na al het gedoe over de vorige titel zei ik voor de grap: *Die Trying* (als in: 'we blijven zoeken al wordt het onze dood'). Maar het was een schot in de roos. 'Perfect!' zeiden ze.

In december 1996 was het manuscript klaar. Het werd snel goedgekeurd en geaccepteerd. Dat was nog steeds drie maanden voordat mijn eersteling zou verschijnen. Wat was ik blij dat ik mijn tweede boek al zo snel afhad! Ik vond het wel een beetje zorgelijk dat ik nog absoluut geen idee had hoe de lezers mijn boeken zouden ontvangen. Het voelde als een gok. Maar ja, wat moest ik anders?

Tegendraads (Tripwire)

In de herfst van 1996 zou het nog zes maanden duren voor de publicatie van *Jachtveld* en had ik mijn tweede boek, *Lokaas*, bijna af. Dankzij de voorschotten die ik bij mijn verschillende contracten kreeg, zag ik mezelf niet langer als een werkloze. Ik beschikte inmiddels zelfs over een gemeubileerd kantoor.

Mijn zestienjarige dochter, een filmfanaat, stelde voor om op vakantie naar Orlando in Florida te gaan, waar ze de Universal Studios kon bezoeken. Mijn vrouw en ik besloten dit plan een beetje aan te passen: eerst zouden we naar de Universal Studios gaan en daarna naar Key West. Die reis maakten we eind oktober.

Terug uit Florida legde ik de laatste hand aan *Lokaas* en stuurde ik het manuscript naar de uitgever. Dat ging in die tijd nog in de vorm van een print die door een koeriersdienst vanuit Engeland bij mijn uitgever in New York zou worden bezorgd. Dat kostte een vermogen,

maar ik ontdekte een gratis oplossing. In die tijd garandeerden de Britse posterijen dat ze pakketten de dag na verzending zouden bezorgen (ik denk om de concurrentie aan te gaan met FedEx en UPS). Maar omdat ik niet in een grote stad woonde, of omdat de posterijen hun belofte niet waar konden maken, waren mijn pakketten altijd twee dagen of langer onderweg; daarom kreeg ik de verzendkosten elke keer weer terug.

In januari 1997 ging ik weer op vakantie, ditmaal naar de Caraïben, en ik herinner me dat ik in het hotel een fax kreeg van mijn uitgever bij Putnam: *Lokaas* was officieel geaccepteerd. (E-mail zou ik pas ruim een jaar later krijgen. Ik was nooit zo'n 'early adopter'. Ik had niet eens een eigen faxapparaat. Alle correcties voor *Jachtveld* en *Lokaas* werden vanuit New York gefaxt naar een boekwinkel bij mij in de buurt. De eigenaar, Bruce, belde me dan op en dan kwam ik langs om de correcties op te halen. Ik kocht bij hem ook Webster's woordenboek, dat ik nog steeds gebruik.)

Terug van mijn tweede vakantie had ik nog zes weken voor de Amerikaanse presentatie van *Jachtveld*. Die benutte ik door aan mijn derde boek te beginnen, met als werktitel *The Hook*. Feitelijk had ik na *Lokaas* nog geen contract; het was dus weer een gok. Uitgevers zijn pessimisten, net als boeren; de opbrengsten zijn nooit goed en de vooruitzichten nog erger. Maar begin 1997 was de boekenbranche nog heel lucratief (dat is nu wel anders) en ik zag geen reden om het somber in te zien. Vol goede moed ging ik aan de slag en begin maart wa-

ren de eerste drie hoofdstukken af.

Het eerste idee voor mijn boek kreeg ik nadat ik had gelezen over vermiste soldaten uit de Vietnamoorlog; hun stoffelijke resten werden zorgvuldig opgedolven en naar Hawaï gestuurd, waar ze in een lab werden onderzocht en geïdentificeerd. Deze respectvolle gang van zaken diende ook om een collectief trauma af te sluiten, leek me. In oorlogstijd raken talloze soldaten vermist. Ze worden aangeduid als MIA's (*Missing In Action*; officieel KIA/BNR's, *Killed in action, body not recovered*). Het verlies van circa tweeduizend soldaten in Vietnam werd als extra pijnlijk ervaren, omdat de oorlog om een onduidelijke reden was begonnen en niet het gewenste resultaat had. (Ter vergelijking: in WO I raakten dagelijks tweeduizend soldaten vermist, maar ja, die oorlog hebben we gewonnen.)

Ik had ook een heleboel ideeën voor personages en bijkomende verhaallijnen; ik genoot van het schrijven en dat ging, achteraf beschouwd, haast als vanzelf. (Als ik terugdenk aan deze boeken, realiseer ik me eens te meer hoe barstensvol ideeën ik toen zat. Ik bedoel niet dat ik nu géén ideeën meer heb, maar de tank is toch een stuk leger dan toen.)

Aan het begin van het verhaal is Reacher in Key West, waar ik in de herfst zo'n prettige vakantie had doorgebracht. (Bovendien kon ik daardoor de kosten als 'studiereis' declareren bij de belastingdienst.) De eerste scènes in New York speelden zich af in het World Trade Center in Manhattan. Ik ben gek op de New Yorkse

wolkenkrabbers. Als schrijver denk ik na over wat er allemaal gebeurt achter die fraaie gevels en dat is lang niet altijd even fraai. Neem nu het Empire State Building: achter de glanzende gevel gaan een heleboel morsige kantoortjes van noodlijdende bedrijfjes schuil, waar scharrelaars en sjacheraars zich met duistere praktijken bezighouden.

Idem dito wat betreft het World Trade Center. Het was weliswaar minder gedateerd omdat het veertig jaar later is gebouwd, en het had een schitterende ontvangstlobby en een beroemd restaurant op de bovenste verdieping. Maar verder was het gewoon een kantoorgebouw waar gewone zaken werden gedaan. Een paar banken hadden er chique kantoren, maar de meeste huurders waren kleine zakenlui en oplichters die hoopten op een mooie kans om hun slag te slaan. En schurken als Hook Hobie. Toentertijd voelde ik me aangetrokken door die wereld van schone schijn: de glanzende buitenkant van die iconische gebouwen en de vuile zaakjes daarbinnen.

Vierenhalf jaar later zou iedereen de torens van het World Trade Center natuurlijk met heel andere zaken associëren.

Maar dat lag toen nog allemaal in de toekomst. Ik liet Reacher in mijn verhaal naar New York afreizen en ik deed hetzelfde voor de publicatie van *Jachtveld*. Putnam betaalde mijn reiskosten niet; het was een debuut en er waren nog geen fans. Maar een vliegticket zou me de kop niet kosten en een paar nachten in een goedkoop hotel evenmin. Een gunstig voorteken was dat ik bij het

inchecken een upgrade naar businessclass kreeg. Ik was in een opperbeste stemming. In de aanbiedingsfolder had *Jachtveld* de aandacht getrokken van boekhandelaars in de thrillerbranche; alles liep perfect, een voorbeeld van hoe het vroeger kon gaan in de uitgeverswereld. Liefhebbers van misdaadromans maakten elkaar enthousiast, zodat ik een goede start zou maken. Ik ontmoette boekhandelaars, signeerde exemplaren en genoot van de aanblik van mijn boek op hun boekenplank.

Toen ik geen geld voor een hotel meer had, kon ik voor de rest van de tijd terecht bij mijn schoonfamilie, even buiten de stad, op een uur reizen per trein. (Vandaar dat ik achteraf nog weet dat ik voor mijn vertrek naar New York tot en met hoofdstuk drie was gekomen: in hoofdstuk vier kon ik een heleboel nieuwe weetjes over forensen verwerken. Ik herinner me ook nog hoe ik op een avond bij mijn schoonfamilie *A Few Good Men* met Tom Cruise op de televisie zag. Veertien jaar later zou ik met hem samenwerken voor de film over Jack Reacher. Mijn dochter, inmiddels 31 en nog steeds een filmfanaat, zou daarbij zo capabel optreden als mijn ‘agent’, dat de producenten een televisie-pilot van haar kochten. Maar dat lag toen nog allemaal in de schoot der toekomst verborgen.)

Ik vloog terug naar huis en schreef onafgebroken tot *The Hook* in december 1997 klaar was en in het voorjaar van 1999 kon uitkomen. Ik hield me dus aan mijn werkschema, waarmee ik steeds ruim een jaar voorliep op de uitgevers. Ik had in de herfst een nieuw contract

gesloten voor boek drie en vier, vlak na de Frankfurter Buchmesse. Dat was wederom een toevalstreffer: mijn uitgever had daar een rivaal zien lezen in *Jachtveld* en wilde direct de concurrentie uitschakelen.

Putnam had er inmiddels een traditie van gemaakt om moeilijk te doen over titels. Naar mijn gevoel gaf *The Hook* precies weer wat ik wilde overbrengen. ‘Hook’ was uiteraard een verwijzing naar de slechterik, maar ook naar de manier waarop hij geld naar zich toe harkt. Een haak staat garant voor een spannend verhaal waarmee ik mijn lezers aan de haak sla. Nadat we hier al eindeloos over gesteggeld hadden, belde mijn uitgever me vanuit New York om me te laten weten dat het niet *The Hook* ging worden omdat het sommigen deed denken aan kapitein Haak uit *Peter Pan*. Ik vond het een raar verhaal, maar ik was nog maar een aankomende auteur en Putnam werd geleid door een van de twee titanen in de boekenbranche. Mijn redacteur stelde *Tripwire* voor, een verwijzing naar de ‘struikeldraden’ van Hobies waarschuwingssysteem). Ik vond het maar flauw; het was alsof hij het boek had doorgebladerd tot hij een pakkend woord had gevonden. Maar er was niets aan te doen; *Tripwire* ging het worden.

Enfin, het boek verscheen in 1999 en verkocht goed, net als de eerste twee boeken, zonder dat het een echte bestseller was. In die tijd hoefde dat ook niet. Ik kijk met warme gevoelens en weemoed terug op dit boek. Allereerst omdat ik het met veel plezier had geschreven, maar ook omdat dit het laatste boek was voor alle toestanden

die ons te wachten stonden. De Twin Towers waren toen nog gewoon wolkenkrabbers. Reden tot weemoed; ach ja, denk ik dan, toen was ik nog een aankomende auteur, toen was New York nog wat het was.

Dat is allemaal in een oogwenk veranderd, inmiddels alweer lang geleden.